

27. Tí ó bá sí jẹ pé èwùu rè bá fàya ní èyìn, nígbà náà obínrin náà purò, a jẹ pé òun (Yuusufu) wà lára àwọn olóòtọ.

28. Nígbà tí ó rí èwùu rè tí ó fàya látí èyìn, ó wí pé: Dájúdájú iye wà nínú un àwọn ètee yín, dájúdájú ètee yín (èyìn obínrin) tóbi.

29. Yuusufu, fi ọ̀rọ̀ yí sílẹ̀. Ìwọ (obínrin) ọ̀rọ̀ àfọ̀rìjì fún ẹ̀şẹ̀ ẹ̀şẹ̀ ẹ̀şẹ̀, dájúdájú ìwọ̀ wà lára àwọn aláşẹ̀şẹ̀.

30. Awọn obínrin kan nínú un ilú náà sí wí pé: Ìyàwó ọ̀lọ̀lá-abiyí nì ó n tì araa rè mó ọ̀mọ̀ ọ̀dọ̀ ọ̀kọ̀ọ̀ rè lórùn. Dájúdájú ifẹ̀ (ọ̀mọ̀ náà) tì kó sí i lókàn. Dájúdájú àwá rí i pé ó wà nínú un ọ̀nà anù gidi.

31. Nígbà tí ó gbọ̀ nípa ètee wọn, ó ránşẹ̀ sí wọn, ó sì pèsè ohun jìjẹ kan sílẹ̀ dè wọn, ó sì fún ẹ̀nì-kòòkan wọn ní ọ̀bẹ̀, ó sì wí pé: (Yuusufu) jáde sí wọn. Nígbà tí wọn rí i, wọn pón ọ̀n lẹ̀, wọn (sì fi ọ̀bẹ̀) gé ọ̀wọ̀ọ̀ (araa) wọn. Wọn wí pé: Mímọ̀ nì fún Allaahu, èyí kì í şẹ̀ ènìyàn, màláfíkà aláponlẹ̀ kan nì.

32. (Obínrin náà) wí pé: Èyí nì ẹ̀nì tí èyìn nì bú mi nítorí rẹ̀. Èmi nì mo pè é fúnraa mi, ó sì kò. Tí kò bá şẹ̀ ohun tí mo pa láşẹ̀ fún un, wọn yóò jù ú sí èwọn ní dandan, yóò sì wà ninu un àwọn ẹ̀nì yẹpẹ̀şẹ̀.

33. (Yuusufu) sì wí pé: Olúwaa mi, èwọn wù mí ju ohun tí wọn nì pè mí sí lọ. Tí Ìwọ̀ (Olúwa) kò bá şẹ̀rì ètee wọn kúrò ní ọ̀dọ̀ mi, èmi yóò şẹ̀rì sí ọ̀dọ̀ wọn, èmi yóò wà nínú un àwọn aláimòkan.

34. Olúwaa sì gbọ̀ àdúà rẹ̀. Ó şẹ̀rì ètee wọn kúrò fún un. Dájúdájú Òun (Allaahu) nì Olùgbòrò jùlọ̀, Olùní-ìmò jùlọ̀.

35. Lẹ̀yìn náà wọn rí i wí pé ó yẹ kí wọn jù ú sí èwọn fún ìgbà kan na lẹ̀yìn ìgbà tí wọn rí àwọn àmì.

وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ

الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ

قَالَ إِنَّهُ مِنْ كَيْدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾

يُوسُفُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا وَاسْتَغْفِرِي لِذَنْبِكِ

إِنَّكِ كُنْتِ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ نِسْوَةٌ

فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ

نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ

مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ

وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكًا وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ

سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ

وَقَطَعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا إِنْ

هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣١﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي

لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَلَقَدْ رَاودْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ

فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَا ءَامُرُهُ لَيَكْسَحَنَنَّ

وَلَيَكُونَنَّ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ

أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِلَّا تَصْرِفْ عَنِّي

كَيْدَهُنَّ أَصَبُ إِلَيْهِنَّ وَأَكُنْ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٣﴾

فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ كَيْدَهُنَّ إِنَّهُ

هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ بَدَأَ هُمْ مِنْ بَعْدِ

مَا رَأَوْا الْآيَاتِ لَيَسْجُنُنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٣٥﴾